

ת"פ 54242/02/21 - משה שרגא נגד רמי בולבול

בית משפט השלום בהרצליה

תפ"מ 54242-02-21 שרגא נ' בולבול
בפני כב' הרשם הבכיר צחי אלמוג
התובע משה שרגא
נגד
הנתבע רמי בולבול

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן כנגד הנתבע בהעדר הגנה.

עסקינן בתביעה לפינוי ולסילוק יד מנכס שהזכויות בו הן של הנתבע הנמצא ברחוב שינקין 34 בתל אביב.

על מנת שלא להאריך, לא אחזור על מלוא טיעוני הצדדים, כפי שנפרשו בבקשה ובתגובה אלא אתייחס לעיקר הטענות ככל שאלו דרושות להכרעה בבקשה.

אקדים ואציין כבר עתה כי לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ולאחר שהתקיים דיון בבקשה, הגעתי למסקנה כי יש לדחות את הבקשה.

מסירת כתב התביעה

כתב התביעה נמסר לבנו של הנתבע בשם אמיר. המוסר, מר משה בן מנחם, ציין בתצהיר המסירה כי שוחח עם הבן שסירב לקבל את כתב התביעה ואף איים על המוסר, ועל כן השאיר האחרון את כתב התביעה במקום, בכתובת הנכס.

הנתבע טען כי המסירה אינה כדין משום שהבן הוא פסול דין, והוא צירף החלטה של בית המשפט למשפחה מיום 1.7.19 שבה מונה אפוטרופוס קבוע לבן לרכוש ולגוף.

המוסר, מר בן מנחם, נחקר על תצהיר המסירה וכך אמר:

ש. מה הם הפעולות שאתה עושה בד"כ לפני שאתה מבצע מסירה?

ת. הבן סירב לקבל את המסירה, ברגע שהוא מסרב מה אני יכול לעשות? השארתי את זה והלכתי.

ש. אם הוא סירב לקבל את המסירה, אז איך אתה יודע איך קוראים לו?

ת. דיברתי איתו, והוא גם איים עלי.

...

ש. האם אתה מוכן להתחייב באופן סופי ומוחלט שאתה מסרת את התביעה לבן של הנתבע?

ת. כן, לא מסרתי לו ביד, וכמו שהסברתי לך השארתי את זה.

ש. איך אתה יכול להתחייב על דבר כזה אם לא ראית ת. זהות שלו?

ת. זה הבחור שיושב בחוץ, אני זיהיתי אותו. הוא היה פה קודם בפנים.

ש. נכון שבמהלך כל הדיון היית פה, ושמת שמע שמי שבחוץ זה הבן של הנתבע?

ת. לא הייתי פה בדיון, הייתי כל הזמן בחוץ, נכנסתי לפני 2 דקות לדיון, אם לא שמת לב.

ש. האם יש לך קשר לצו למינוי אפוטרופוס?

ת. לא, מה זה קשור אליי?

ש. האם ידוע לך שהבן של הנתבע הוא חסוי?

ת. לא.

עדותיו של מר בן מנחם היתה מהימנה עלי. הוא זיהה את בנו של הנתבע כמי שלו מסר את כתב התביעה ולא נותר בי ספק כי המסירה אכן בוצעה לבנו של הנתבע. הנתבע אישר בעדותו כי הבן גר בנכס נשוא התביעה.

אין איסור בתקנות סדר הדין למסור כתבי דין למי שמונה לו אפוטרופוס, ועצם העובדה כי מאן דהוא הוכרז פסול דין אינה פוסלת המסירה. ניתן להקיש לעניין זה מהוראות פקודת הראיות ומההלכה הפסוקה הקובעת כי העובדה שמאן דהוא הוא פסול דין אינה פוסלת אותו מלמסור עדות בבהמ"ש (ראו: סעיף 2 לפקודת הראיות; ע"פ 5339/98 **מדינת ישראל נ' פלוני**, נו(3) 769 (1999)). מכאן, שבמקרה בו מועלית טענה באשר לכושרו הנפשי והשכלי של עד מסוים - יש לאפשר את העדות ולבחון את משקלה של העדות לאור התרשמות בהמ"ש מהפגיעה שנפגעה העדות (אם נפגעה) בשל אותו ליקוי נפשי או בשל אותה מחלה (ראו: יעקב קדמי, **על הראיות**, חלק ראשון, בעמ' 453).

לענייננו, ובשינויים המחויבים, לא די בעובדה כי בנו של הנתבע הוא פסול דין, והיה על הנתבע לשכנע את בית המשפט כי הבן לא הבין את מהותה של המסירה. הנתבע ביקש במסגרת בקשה מס' 11 (שנדחתה) כי הבן יזומן לעדות. משמע, שלא היתה היתה מניעה שהבן יגיש תצהיר בדבר נסיבות המסירה. משלא הוגש תצהיר מטעם הבן, ולאור עדותו של המוסר, הרי שלא מצאתי כי נפל פגם במסירת כתב התביעה, ועל כן אין מקום לביטול פסק הדין מחובת הצדק.

סיכויי ההגנה

הנתבע לא שכנע כי יש לו זכות להחזיק בנכס.

לא נחתם הסכם שכירות בינו לבין התובע. אמנם, נחתמו שטרי חוב על ידי הנתבע ועל ידי בנו וגרושתו של הנתבע, אולם שוכנעתי כי כתבי החוב נחתמו על ידם טרם בלא שנחתם הסכם השכירות, וכי בסופו של דבר החליט התובע שלא לקבל את הבן ואת הגרושה כערבים, מאחר והבן חסוי והסתבר כי הליכי חדל"פ של הגרושה בוטלו בעבר עקב ניצול לרעה. טענות אלו גובו באסמכתאות בכתב. לפיכך, אין ללמוד מעצם החתימה על שטרי החוב כי נחתם גם הסכם שכירות בכתב וטענה זו של הנתבע לא הוכחה. על כך הסביר התובע בחקירה שכנגד:

ש. ונכון שאת המפתחות של הנכס מסרת לנתבע בהסכמה?

ת. זה נכון שמסרתי את המפתחות של הנכס לנתבע, על מנת שהוא יבצע הערכה של שיפוץ ולא לשלם מגורים.

ש. אז למה היית צריך להחתים אותו על שטר?

ת. אני הסברתי קודם ואסביר שוב. החתימה על שטר החוב היתה כדי שלא יצטרכו לבוא עוד פעם למשרד, כשאני אומר הם הכוונה לחאולה ולאמיר. רמי היה שם, אז גם הוא חותם וזו הסיבה היחידה שהם חתמו באותו מועד, הסכם שכירות לא נחתם. אם רמי טוען כעת שיש לו הסכם אז שיראה.

הנתבע לא הוכיח כי שילם את דמי השכירות לאורך כך התקופה בה הוא מחזיק בנכס. לשיטתו עמדו דמי השכירות על סך 2000 ₪ לחודש, החל מיום 1.2.21. משמע שעד יום הדיון (11.7.21) היה עליו לשלם בגין ששה חודשים סך כולל של 12,000 ₪.

בבקשה טען כי שילם 6000 ₪ במזומן (פרט ל - 1000 ₪ נוספים ששולמו לתובע בגין הוצאה קבלה). אלא שהנתבע לא הוכיח בשום צורה ודרך כי שילם סכום כזה או כל סכום אחר.

בחקירה הנגדית התפתל בתשובותיו:

ש. חסר עוד 3,000 ₪, שילמת אותם?

עמוד 3

ת. האמת שלא שילמתי.

ש. למה לא שילמת את היתרה?

ת. בגלל שהייתי בבי"ח.

ש. אני אומר לך שהחוב נוצר לפני שהגעתי לבי"ח, מה אתה אומר על זה?

ת. אתה צודק, מגיע לך, אני לא מכחיש.

ש. יש לך קבלות על התשלומים שביצעת?

ת. יש לי הכל.

ש. יש לך קבלה על 6,000 ש"ח?

ת. כן, יש לי. אני מוכן להציג את זה בפני השופט.

ש. בימ"ש, אני רוצה שתראה לי קבלה?

ת. אין לי פה, יש לי בבית. אני יכול לדאוג להביא את הקבלה. אני מוכן להציג בפני בימ"ש.

הנתבע הודה כי לא שילם וכי אין קשר בין היותו בבית חולים לבין אי התשלום. דבריו כי יש לו קבלות על כל התשלומים היו בלתי מהימנים בעליל, ואיני מאמין לטענה זו של הנתבע. אם אכן היו לו קבלות על כל התשלומים חזקה כי אלו היו מצורפות לבקשת הביטול. לא היתה כל מניעה לצרף קבלות אלו, להן טוען הנתבע, ובייחוד שמדובר בטענה כה חשובה - תשלום דמי שכירות, שהם מעיקריו של כל הסכם שכירות.

בהמשך דבריו אמר הנתבע:

ש. אתה טוען שנתת 6,000 ₪ במזומן לתובע, בעל הדירה.

ת. בעל הדירה קיבל ממני 6,000 ₪, הבן אדם ששלחת לי אני שילמתי לו.

ש. מי זה האדם הזה?

ת. האדם שהיה פה, יחד עם התובע שנמצא פה. אני מתכוון שנתתי למוסר 6,000 ₪.

ש. נתת לו את זה במזומן?

ת. כן.

ש. איפה זה היה?

ת. בפתח של הדלת איפה שהדירה.

ואולם המוסר, מר בן מנחם נחקר על כך, ואמר:

ש. האם קיבלת מהנתבע 6,000 ₪?

ת. בשום פנים ואופן, שקר וכזב, לא קיבלתי ממנו.

ואילו התובע אמר בחקירתו:

ש. הנתבע אומר שהוא מסר לך 6,000 ש"ח במזומן, מה אתה אומר על זה?

ת. זו טענה מעניינת. קודם כל לא קיבלתי ממנו אגורה, לא קיבלתי ממנו אלא מחאולה קיבלתי 1,000 ₪. שנית, לא קיבלתי 6,000 ₪ לא ממנו ולא ממי מטעמו. אני רוצה עוד להוסיף, כשהוא נחקר פה הוא טען שלא נתן לי את הכסף אלא נתן למר בן מנחם שהעיד פה, אז שיחליט למי הוא נתן כסף, אם בכלל. אני לא קיבלתי ממנו ולא מי מטעמו, ואף אחד מטעמי לא קיבל כסף ממנו. כסף לא היה.

בנקודה זו אני מעדיף את עדות התובע ומר בן מנחם על פני זו הנתבע. דברי הנתבע היו לא מהימנים והם אף עומדים בניגוד לסעיף 7 בתצהירו התומך בבקשת הביטול, שם טען כי התובע הגיע לנכס ושם שילם לו הנתבע במזומן 6,000 ₪. גרסאותיו של הנתבע ביחס לנסיבות מסירת אותם 6000 ₪ אינן מתיישבות זו עם זו (פעם למוסר ופעם לתובע...); ובצירוף לכך כי הוא לא צירף כל אסמכתא על ביצוע התשלומים (אף שטען כי יש לו קבלות על הכל) - כל אלו מובילים למסקנה כי אין ליתן אמון בדבריו וכי מדובר בטענות סרק.

סיכומם של דברים שהנתבע לא הוכיח כי יש לו סיכויי הגנה בפני תביעת הפינוי: הוא לא הוכיח כי נחתם הסכם שכירות עם התובע (למצער, לא שכנע כי ניתנה לו רשות כזו או אחרת לתפוס חזקה בנכס) ולא הוכיח כי שילם דמי שכירות.

נוכח מכלול האמור אני דוחה את הבקשה ומחייב את הנתבע בהוצאות בסך 3,500 ₪.

התובע רשאי להמשיך בביצוע פסק הדין.

ניתנה היום, ג' אב תשפ"א, 12 יולי 2021, בהעדר הצדדים.